

To jako fakt hodinu jsme byli ráno venku?

Ba dokonce ešče víc jak hodinu, páč jsme odešli v šest a vrátili se v sedm deset ☐ . Koukala jsem na ty hodiny trošku nevěřicně, ale asi měly pravdu. No to už jsem to ranní venčení fakt dost vytunila ☐ ☐ ☐ .

Jenže, když bylo zase tak hezký ráno. Nejen počasím, ale prostě i tím, jak jsme si fungovali. Asi jen dvakrát bylo zapotřebí krotit flekatej temperament a asi dvakrát zahartusit a jinak to byla paráda. Bylo chladno - až trošku ziminka, ale bylo to příjemný. Po těch úmorných vedrech rozhodně. Rumíček byl od rána rozjetej jak Pendolino. Jezdil bytem sem a tam, v hubě medvěda a oblažoval každýho, koho potkal. Tali by si byla ráda spíš pohověla a dospala se, či jak říkala moje skorobabička Bobuška - potřebovala se ešče dopéct. Enemže zrzavej skřítek potřeboval dělat rebélii. Furt do ní nabíhal, dával jí bodyčky a chtěl se mlátit. Tak jsem to nakonec vzala na sebe já a trošku jsem ho poprala. Evidentně se mu po tom alergickým extemporé citelně ulevilo a potřeboval upustit páru. Nakonec skončil s tím, že stál v pelišku na hlavě a dělal něco jako stojku. Blásen můj zrzavej. ☐

Ven jsme vycházeli s tím, že jdeme tentokrát dřív a máme dostatek času. Asi mi to nějak podvědomě přišlo málo a tak jsme si ho událi nějak jako ešče kapek víc ☐ . Vzala jsem s sebou i puller, s tím, že se s ním nějak zabavíme. Začla jsem hned na začátku, kdy jsem ho pleskla na chodník a poté se otázala, kdo mi ho jako podá? Nejdřív to teda vypadalo, že nikdo ☐ ☐ , páč oba se zrovinka začuchali u lampy, ale pak ze sebe Tali udělala šprtku, drapla puller a horlivě mi ho s předsednutím podávala. Šikovná děfčica.

Když jsme přešli silnici rozletěli se oba po zeleným plácku jak..... no jak kdyby nikdá venku nebyli. Tali doběhla na konec otočila to a já rozpráhla ruce s pullerem. No a pak jsem jen počítala, ešivá mě smete, nebo to ustojím ☐ Ustála jsem to a nechala ji ve výskoku se zahlodnout. Poté jsme se příšernácky o ten puller servalý a já ji nechala vyhrát. Kroužila prostorem a děěšně nebezpečně vrčela. To trochu vyděsilo paní, která procházela opodál. Přes to, že Tali kroužila dostatečně daleko. Usmála jsem se na ní a řekla jí, že ten pes si hraje, že se nemusí bát, že to jen tak zní. Snad mi uvěřila, nicméně myslím, že byla na zastávce, či kam to mířila, i tak s předstihem.

Když se ten poděs konečně zastavil, sebrala jsem mu puller a trochu jsme si zablblí zase s

Rumíčkem. O kus dál jsem ho každému postupně hodila do prostoru, aby mi ho přiaportýroval. Hezky jsme se cournuli hloubš mezi paneláky a já nechala ohařiska, ať si jen tak dělaj psa. Do doby, kdy se k nám blížil americký buldok na volno. Po špatných zkušenostech, kdy mi samec tohodle plemene zrasil Bubinku, bez ohledu na to, že to byla fena, stará fena a navíc hárala, a pes aniž by zapřemejšlel šel do ní, radši preventivně odcházím, když podobný psy vidím. O to víc, že mám teď kombinaci pes a fena. Byla jsem ráda, že oba hned poslechli na přivolání a přešli jsme na druhou stranu.

A tam jsme si dobře zařádili s pullerem. Nejdřív jsem ohaříkům protáhla tělo při gymnastice přes provazovou pyramidu, pak jsem jim protáhla mozek při troše toho cvičení a pak jsem jim házela puller na střídačku. Tali je kapek praštěná a tak se v jednu chvíli rozhodla, že ten puller nedá mně, ale paní, co šla kolem do práce. Nedivím se oné paní, že přes široký úsměv na tváři tu oslizlou věc odmítla převzít ☹ .

Říkala jsem si, že už je to tak akorát, že bychom se mohli vrátit domů. No jo, no. Enemže jsme to vzali trochu oklikou a navrch, když jsme došli na louku, tak Rumíček našel tenisáka. Takže - jo, to jsme si museli fšící trochu hrát ešče. Pak jsem dostala žádost od obou na žužlopichlobalonek a čakíta, takže chápejte, to jsem zase musela vyhovět no a pak.....prostě.... já za to vážně nemožu, to vono samo ..... koukám, a kdo to k nám jde? Šmudlajs a Skippy (kterýho jsem nevědomky přejmenovala na Snoopyho ☹ ) Tudíž je vám jasný, že to ešče na návrat úplně nevypadala a pak už to jako bylo myslím i jedno. Tak si tam ti čtyři poletovali a bylo to moc fajn. To se pak hned nechce jít domů ☹ ☹ .

A když se tam konečně dostanete, tak pak koukáte jako ten jelen, kolik že to ručičky ukazují ☹ ☹ . Ale co, stálo to za to a navíc, člověk si musí užít každý dobrý ráno!